

Marija Ignatjeva

* * *

Nećemo uvek pretresati samo
Domaće bede.
Hajdeger reče (a neko tamo
Sjajno prevede):

Predoseća praznina i hrli
Pred stvari sve.
Domaćica-večnost će da grli
I budale, i lopove.

I zato se nikad ne razmeći
Bez stida i srama.
Svejedno ne možeš odličje steći
Ni s njima, ni s nama.

* * *

Vabom devičanskim ne zveči
Bespolnog lika.
Zaželela si se i ti nežnih reči
Ruskog jezika.

Zamri u polusnu: hajde, popričaj
Sa mnom, o meni.
Otvori kapidžik, iznutra obasjaj
Svemir rođeni.

* * *

S.

Van mene ili u meni duboko
Neprolazna je rastanka muka,
Kao da vremena zgaslo je oko.
Sve stade. Ni svetla, ni zvuka.

Učini nešto lepo sad, kaži,
Dok zuriš poput putnika
Što vreme odlaska voza traži.
I nalazi ga, sva je prilika.

Krečnjačka, mekotna rupa.
Oklevaš u sipkoj nesanici,
Zaboravljaš da smo skupa
bili, bar kao poznanici.

STAN

A. G.

Jednostavna je evromašina –
Poput belog otpusnog lista,
Sumorna i dremljiva tišina
U kapaljke razlivena blista.

Ako nije bolnica, onda „boing”.
Ispod krila – odlomci snevanog:
Ćilimi na tapetama muzgavim,
Peraja onog patosa klimavog.

Omusavljen od treće generacije
Kao Dodeove i Zoline knjige,
Vazduh u kome neprestance
Zvrji i zveči stari frižider.

Tvrda suza starovera,
Etnografski muzej.
Zemlje bivšeg Esesera
Motriš kao trofej.

Imenovanja besmisao:
Život – u bestselere.
Ali se niko nije rastao
Od ćirilice nadstvarne.

ELEGIJA

U inostranstvu pola života će mi proći.
Gospode, nisam mislila da ću moći
U tuđini da ostarim...
Šta me je dovelo – očaralo –
Do obale mora, lancem skovalo
Da posle mrežom krstarim?

Uhvaćena u krošnjju paučinastog gliba,
Venem krasotna – i devojka i riba –
Pa ipak ne iščezavam u laži:
Prošavši kroz poniženja detinjstva
I zrele obesti, lekovita sredstva
Poneka znam. Onda kaži!

Samo jedno stvarno je važno:
Kako izbeći plinuće mutnovlažno
Mimotekućih dana i noći,
Od udžerice do trećeg braka,
Kako da zgusne traka migoljavoga mraka
U postojanja punoći?

Nabrojaću četiri načina
Kako se razgone san i rutina,
Mada bi dosta bilo i dva:
Porodaj i ganutost pred licem Boga,
Ustavljanje daha što daje joga,
I sluh kada napregne rima.

Mada, i peti dobar je vrlo,
Zaplaću deca, stegne se grlo,
Gošća se pojavi vrh stepenika.
Možda baš noću, sva u belom,
zabrađena, sa kosom vrelom,
Ruskog, kao u skaski, lika.

Nema se kud: to moj je svet,
Koraknem sestrici u susret,
Ruke podignem, uvis se trgnem.
I sa visine vaznetog duha –
Sita prolaznog, trošnog ruha –
Krljušticu u vatru vrgnem.

SPOMENIK KOLUMBU

Plazeć jezik daljinama,
Smejući se (glupo!),
Jugo-zapad rukama
Grlio Kolumbo.

Leđma prema uvali
Kolumbovog grada,
Krokodilske suze lij
Zboga njegovoga pada.

Bezбриžna raznovrsnost
Predmeta i lica
Drži nas na oprezu:
Još je obdanica?

Uši ćuli poneko,
Izdaje ga srce,
To su smicalice
Raja evropskog.

Drhti plaha zverčica
Ukraj hudog loga,
Na skrajnutoj, mračnoj
Sumedici Boga,

Ruke nekom pruža
Rilke: ekran beo.
Elektronski veo:
Niče i par ruža.

Prepusti se istom
Triku telesnoga:
Moli mobilnjakom
Oproštaj od Boga.

Dok glas klizi lepljivo
Pun usputnih mena
Upija ga tkivo
Sačastih spomena.

Kroz grudvaste, tmole
Mlazove kumisa
Otkriva se, gle,
Ostrv suštog smisla.

Sve poraze i gubitke
Bubaj, ko u klupi.
Quousque tandem abutere?
Dokle, da je čuti.

(S ruskog prevela **Draginja Ramadanski**)

Moskovljanka **Marija Ignjatjeva** (Oganisjan) već dugo živi u Barceloni, bez ikakve političke ili ekonomske pozadine za takvu odluku. Presudna je bila ljubav prema mladom Kataloncu. U njejoj poeziji nema ni modernističke ni postmodernističke pobune.

Ipak, ovaj „pirinejski Vološin u suknji” mnogo toga sebi dozvoljava, i mnogo toga preuzima na sebe. Njeni stihovi su sastavljeni iz ljubavi, sudbine i zvuka. Piše bez osvrtnja na čitaoca i modu. Knjige: *Izdanak* (Moskva, 1997), *Na ćirilici* (Moskva, 2004). (D. R.)